

Publicerad 2008-10-27 00:24 av Himuro

Förvirrad

Ord så kalla och vena.
Sprider sig ner över bena.
Från öga rinner ingen tår.
Från själen visar känslor hur jag mår.
Om hat föder smärta.
Och smärta sköljer likt en våg.
Sköljer bort alla sår från trötthetens alla år.
Sköljer bort alla jack från kärlekens yxa.
Jag känner mig så tom.
Så ensjäligh och ensam.
Vågar inget visa för att inte kallas "vek".
Vågar inte sluta sminka med lögnerna vill inte kallas "ful"
Men jag "vill" inte visa att jag skriker inombords.
För att då är jag ju svag..
Om livet är så svårt att leva..
Varför fortsätter jag då att fela?
Jag känner mig så förvirrad och drålig.
Jag tror jag är borta i venedig.
Susar bort i kanaler som aldrig slutar.
Jag fortsätter ut igenom molnen.
Och nu känner jag inget mer.
Jag är nu bortom kontroll....
men ändå frågar jag mig själv...
Om livet är så svårt att leva?
Varför vill jag ändå vela?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Himuro med Poeter.se id #23763 innehar upphovsrätten